

Dilek Ağacım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Eylül 2018

Zamanla ilgilenmiyorum artık:
Örtündüm zamanın ilahi telaşıyla
Ve
Ağzı aşk kokan bir çiçekteki o kıvıltı
İçimdeki mevsimi ise henüz çözemedim.
Yakardığım kadar yalnızdım işin tuhafı
Oysaki bir damla büyüklüğünde bir kelebektim
İçimdeki konfetiye serpiştirmişken kanatlarıma.

Bazen babam düşer aklıma
Sonra ben telaşla düşerim rüyaların tuzağına
Andığımdan çok andığını bilirim
Belki de irkildiğim kollarında Kara Meleğin
Bir sunumudur mutluluğun kaçıışı.
İçimde değil aslında o serzeniş
Bilakis tahribata uğramış benliğimde
Suskun bir vazgeçiş.
Neyden peki?

Demediğim ne mi kaldı geride?
İyi de daha tek sözcük dökülmedi içimden
Hem saçlarım dökülürken tel tel
Eylül'e atıfta bulunurcasına
İçimdeki dilek ağacım:
Bari bir tek o kalsın budanmayan.
Budandım ben
Tarumar edildi kökenim
Ve köklerim
Kala kala ellerim.

Sağ ve solda tırnaklarımla kazıdığım
O fihrist:
Sarı benizli isimler
Adı var kendi yok
Nokta gibiyim evrende asılı

Kimine göre kocaman bir soru.
İçimin hüznü eklemlerinde
Bilsinler ki Tanrı koydu benim adıml
Bir de rahmetlinin göz bebeđi
Bilemedi oysa
Gözden düşeceđimi.

Bir iklim ısmarlasam mesela...
Gelip de bulur mu beni şaibeli öfkem?
Bir aşk türküsü duysam ansızın?
Kim daha da ötelere ki içimdeki hüznü huzmesini?

Kapıldığım ne rüzgâr
Ne basit bir telaş:
Kaykıldığım aşikâr
İçimde tamah ettiğim kimseler de olmadı bu güne kadar.
Bu günün dokusunda muhalif bir kumaşım:
Beyaz ve ipekten:
Ya kefen ya gelinliğimle
Gömsünler beni ya da
Her ikisi.
Doğduğum kadar masum kalmayı diledim
Tanrı'dan.

Serildiğim hüznü bir tek O'ydu sahip çıkan.
Kifayetsiz gölgemle
Nereye giderim ki daha bir bu kadar?
Şahlandığım mevsimden hatta
Yazmadığım şiirden de mi mesulüm?
Şiirlerle olmazdı oysa bu güne kadar işim.
İşim de yok aslında:
İçimle iştiğal bir yenilgiyim
Bu ruhsuz can pazarında bir cengâver:
Ne kadın ne yalan;
Ne çocuk ne de dünden arda kalan.
Bir saf yetim
Dizelerinde bir uyuyup bir uyanan.
Diz dize konuştuğum bir yanık kelam.